

ENTREVISTA

Conxita Tarruell fotografiada a casa seva, al cèntric carrer de Jovellanos. La professora i escriptora de viatges, que treballa a l'Escola Pia de Sabadell des de fa trenta-cinc anys, ens mostra un quadre on apareix amb els seus dos fills: Pau, de 27 anys, i Francesc, de 25

CONXITA TARRUELL

Professora i escriptora de viatges. «Cada viatge que faig em fa sentir més agermanada amb la gent d'altres cultures», explica. Va néixer a Sabadell el 16 de maig de 1957. L'octubre de 2008 va publicar el seu primer llibre «Viatjar com a transformació personal. Una experiència a l'Amèrica Llatina».

Ara acaba de publicar el seu segon treball, «Una experiència a Etiòpia. Viatjar com a transformació personal (II)», amb el qual realitzarà un autèntic «tour» de presentacions: el 18 de març al Casal Pere IV, de Sabadell; el 25 de març a Insòlit Viatges, de Sabadell; el 13 d'abril a l'Acadèmia Catòlica, de Sabadell; el 17 de maig a la Llibreria Altair, de Barcelona; el 20 de maig a l'Alliance Francesa, de Sabadell; i el 15 de juny a l'Àmbit Cultural d'El Corte Inglés, de Sabadell. Totes les presentacions es faran a les 19.30 h.

Text i fotos
JOSEP GAMELL

Hi ha persones per a les qui el món no és un mocador; persones que van decidir convertir la seva vida en el barret d'un mag i cada dia extraure'n una il·lusió, un somni, una curiositat, un desafiament. Conxita Tarruell pertany a aquest selecte grup. Des de petita, en el Sabadell del seu cor o estiuellant amb la família a Puigvert o Castellterçol, ja es veia a l'Àfrica cercant els orígens de la humanitat; o a les Galápagos, seguint l'empremta de Darwin. Per això li apassionaven els llibres d'aventures de l'Enid Blyton. Passava tardes senceres llegint-los. Segurament somiava ser-ne la protagonista. I no ha parat fins a aconseguir-ho.

Conxita Tarruell és una dona d'esperit molt jove, sensitiva, riallera, expressiva, que gesticula molt quan parla. Es reconeix, també, apassionada, polifacètica, optimista, amb moltes il·lusions, lluitadora, inquieta, metòdica i molt activa. «A tu mai no et caurà la casa a sobre», em diuen; la veritat és que si estic massa estona tancada a casa, noto que em manca l'aire. Ara gaudeixo d'una llibertat que no té preu. Faig tot allò que m'agrada. I tinc molts amics, que m'acompanyen i engresquen sempre. Estic en un moment de la meua vida en què em sento molt plena i molt feliç», apunta somrient. El tret principal del seu caràcter és la perseverança. «Gràcies a això he pogut superar moltes situacions complicades a la vida», subratlla.

Professora de l'Escola Pia de Sabadell des de fa 35 anys, escriptora, amant de la natura, lectora compulsiva, Tarruell es declara, sobretot, una viatgera incansable. Una estada al Senegal li va canviar la vida. «El fet de conèixer la realitat de les escoles i compartir el dia a dia amb les mestres i els alumnes em va enriquir i em va ajudar a sortir de mi mateixa i a obrir nous horitzons. A partir de llavors vaig descobrir que teníem moltes coses per aprendre els uns dels altres», explica satisfeta. Tarruell ha viatjat per la majoria de països europeus; també ho ha fet per l'Índia, Israel, el Marroc, Turquia, Sri Lanka, Egipte i Cuba. Ha fet rutes solidàries per Amèrica Llatina (l'Equador, el Brasil i el Perú). Ha realitzat una

estada de dos mesos a Costa Rica tot fent un recorregut pel país i convivint amb famílies. Aquests viatges l'han transformat i l'han motivat a comunicar als altres les seves vivències per mitjà de diaris que ha publicat a revistes i webs. «Allò més essencial que porto a la maleta són els medicaments, el passaport, la càmera de fotos, la llibreta per escriure, la gravadora i el diari de viatge. Són eines bàsiques. Jo escric molt per emocions», explica.

L'octubre de 2008, va publicar el llibre *Viatjar com a transformació personal. Una experiència a l'Amèrica Llatina*. Realitza xerrades i audiovisuals dels seus viatges. També porta a terme entrevistes a ràdio i premsa, i participa al programa *Millenium*, de TV3.

L'estiu del 2009 va fer una estada d'un mes a Etiòpia, de la qual neix el seu segon llibre: *Una experiència a Etiòpia. Viatjar com a transformació personal II*, publicat l'any 2010 per Pagès Editors. «Els etiòps són acollidors i amables, admiro la seva fortalesa. Crec que si la humanitat passés una gran desgràcia, ells serien dels qui sobreviurien perquè han après a viure amb el mínim», destaca.

«L'afició d'escriure la vaig heretar de la meua família. El meu pare, per exemple, aprofita cada festivitat per a escriure versets o rodolins. I la mare, fins i tot ha escrit un llibre sobre les seves memòries», diu.

Conxita Tarruell m'ha rebut molt cordialment a casa seva, un assolellat i acollidor pis del carrer de Jovellanos, on resideix des de fa vint-i-set anys, quan va néixer el seu primer fill, Pau. «Els primers anys de casada vaig viure al carrer Montseny, a la Creu Alta. Els pares també viuen aquí al costat. M'agrada molt aquesta zona i Sabadell en general. Em sento molt sabadellenca», confessa. Comencem.

Què recorda de la seva infantesa?

En tinc molt bons records. Reconec que vaig ser una nena molt privilegiada, estimada per pares, germans, avis i família. Jo vaig néixer al carrer de la Salut, on ara hi ha les Agrupacions Professionals Narcís Giralt. Era la casa pairal dels meus avis, Pau Maria Llonch i Lola Arús. L'avi, empresari tèx-

til, tenia la fàbrica al costat. La meua mare, Pepita, *Pitona*, Llonch, era la filla petita del matrimoni, que una vegada casada es va quedar a viure amb els pares. Amb nosaltres també residia la besàvia Pepeta, una dona amb un caràcter molt ferm. Era una casa molt gran, on s'organitzaven grans trobades familiars. Per Nadal, per exemple, ens reuníem una seixantena de persones. Jo jugava molt amb els meus cosins. Ens agradava fer cabanes amb les caixes de fons, que eren de fusta. I córrer pel mig dels telers. Una altra imatge inesborrable és quan el xòfer de l'avi —que conduïa una moto amb sidecar— ens acompanyava els tres germans a l'escola. Anàvem a les Carmelites, al carrer de Garcilaso. Érem molt petitons i viatjàvem dins del sidecar. (Riu) De camí, passàvem pel carrer de Sant Honorat. Ho recordo perquè jo aprenia a llegir i el nom d'aquest carrer va ser de les primeres paraules que vaig desxifrar. Llavors jo tenia cinc o sis anys. A la casa del carrer de la Salut hi vam viure vuit anys. De la infantesa també recordo els estius a la masia familiar dels Llonch, a Puigvert, a Castellar del Vallès.

Me'n fa cinc cèntims?

A la masia hi estiuellàvem de juny fins a setembre. Ens hi reuníem germans, cosins i cosins segons. Érem molta colla, com unes colònies però familiars. Ens fèiem un tip de jugar. Recollíem productes de l'hort i jugàvem a vendre i comprar. I de vegades anàvem a passejar amb la tartrana familiar. També recordo molt especialment com trepitjava el raïm per a fer el vi. Hi havia una olivera grandiosa on cadascun de nosaltres es feia el seu raconet, com una mena de cabana. Jo hi passava moltes estones, a dalt de l'arbre. (Riu) Quan en baixàvem fèiem tombarelles a la gespa. Fa un temps vaig retornar a Puigvert amb motiu d'una celebració familiar i em vaig tornar a enfilat a l'olivera. Va ser emocionant.

Fins quina edat va estiuellar a Puigvert?

Fins als vuit anys, que va ser quan es va morir l'avi. A més a més, un dels meus germans patia asma i els metges

ENTREVISTA

van recomanar als pares que li aniria bé un clima com el de Castellterçol. I cap allà. A Castellterçol també ens hi vam trobar molt bé. Hi estiujeaven moltes famílies de Sabadell vinculades als grups d'escoltes. Ens van muntar unes colònies magnífiques: amb jocs de pista, de nit, gimcanes amb bicicleta, natació... A Castellterçol hi vaig estiujejar deu anys seguits: dels vuit als divuit anys. Durant aquesta època em vaig començar a aficionar a la lectura. Em passava tardes senceres llegint els llibres d'aventures de l'Enid Blyton. També vaig descobrir el teatre. A la colla hi havia l'actor Jordi Serrat, que em donava molt suport. A partir d'aquí em vaig apuntar a fer teatre al Centre Parroquial Sant Vicenç i a La Joventut de la Faràndula, grup del qual encara formo part. També em vaig presentar a alguns càstings de televisió. Vaig sortir en un episodi de la primera temporada d'*El Cor de la Ciutat* i en una *tele-movie*, *Rumors*, amb la Mercè Comes. Eren papers petits però amb diàleg.

Tornem enrere en el temps. Com era la Conxita Tarruell de petita?

Vist en perspectiva, era la nena exemplar, que tot ho feia bé. De fet, alguns dels meus cosins amb el temps m'han confessat que de petits em tenien gelosia. I és que jo era la nineta dels ulls de l'avi Pau. També em recordo molt canallera: em cuidava molt dels germans petits. Però sempre estava envoltada de nois: germans, cosins... Era l'única nena de la família. Per això, lògicament, havia de jugar amb els xicots.

A què jugaven?

A cantines, per exemple. I a mi sempre em tocava fer de cantinera, és clar. Em feia un tip d'omplir gots d'aigua i sidral, que deïem que era whisky. I quan tocava torturar algú jo sempre era la víctima. (Riu) Fins que va arribar un dia en què vaig decidir que ja estava tipa de jugar amb nens. Això va coincidir amb un nou embaràs de la mare. Jo tenia vuit anys i cada dia resava un parenostre perquè m'arribés una germaneta. I els meus desitjos es van aconseguir. El 8 de desembre vaig celebrar la meva onomàstica, i la Roser va néixer el 10 de desembre. Recordo que el meu pare va obrir la porta de casa i em va dir textualment: «Conxita, ha nascut una nena. És un regal per al teu sant.» (Riu) Més endavant va néixer la Salut. Totes ens avenim molt.

Què volia ser de petita?

Mestra de jardí d'infants. Sempre m'han agradat molt els nens.

Va estudiar a les Carmelites. Treia bones notes?

Sí, Déu n'hi do! Era molt treballadora. Sempre he estat molt constant i perseverant. Havia de fer colzes però me'n sortia. Ah, i a l'hora de fer bromes era de les primeres que m'hi apuntava! A l'Esplai La Roda vaig fer una colla d'amigues que encara ens trobem ara. També jugava a bàsquet.

Quines eren les seves assignatures preferides?

Les de lletres, sobretot la història. També m'agradava molt el francès, recordo que la germana Mercè ens encoratjava molt.

Què va fer quan va acabar d'estudiar a les Carmelites?

Vaig fer COU a l'Institut de la Mancomunitat Sabadell-Terrassa. I després vaig estudiar magisteri a l'Escola de Mestres Rosa Sensat, al costat del Monestir de Sant Cugat del Vallès. Era una escola molt dinàmica, on es prioritza el treball de grup. Després vaig fer les pràctiques als Escolapis i l'any següent ja m'hi vaig incorporar. Porto un total de 35 anys treballant-hi.

Conxita Tarruell i Llonch va néixer a Sabadell el 16 de maig de 1957. El seu pare, Lluís Tarruell Plans,

Pau, Roser i Salut. «Tots ens avenim molt», diu.

Quan va començar la seva passió per viatjar?

Als divuit o dinou anys, quan vaig fer el primer interrail. Va ser, més que res, per a obrir-me nous horitzons. Vaig estar un mes voltant pel nord d'Europa: Suècia, Noruega, Finlàndia, Àustria. I també per alguns països de l'Est: l'antiga Iugoslàvia, Romania... Ho vam fer amb molt pocs diners i vam viure moltes aventures. L'any següent vaig fer un segon interrail, en aquesta ocasió visitant els països mediterranis. Van ser unes experiències molt maques i enriquidores. L'any 1980, però, em vaig casar i amb 26 anys vaig tenir el meu primer fill, el Pau. Dos anys més tard va néixer el Francesc. Em vaig separar el 1998.

Tarruell amb els seus dos llibres publicats i diversos àlbums de viatges

va treballar molts anys de tècnic administratiu a l'Ajuntament de Sabadell. «Un cop jubilat, però, el pare ha continuat amb una gran activitat, sobretot en tasques de voluntariat. Pertany a Càritas, a l'Acadèmia Catòlica, a l'Arxiu de la Puríssima... També es dedica molt a les lletres i la investigació, sobretot a la història de la nostra família. Gràcies a ell he descobert avantpassats nostres a l'Equador i a Cuba», explica satisfeta. La seva mare, Pepita, Pitona, Llonch i Arús, és mestressa de casa. «La mare també porta a terme una gran activitat. Va ser una de les fundadores de La Unió de Mares. I s'ha dedicat molt a cuidar els néts; en total, catorze de colla», destaca. Són cinc germans: Conxita, Lluís,

La maternitat què va representar per a vostè?

Va ser una experiència fantàstica, molt maca. Per a poder gaudir plenament dels meus fills vaig demanar una excedència de vuit mesos, tant per l'un com per l'altre.

Quants països ha visitat en total?

La majoria de països europeus, l'Índia, Israel, el Senegal, el Marroc, Turquia, Sri Lanka, Egipte, l'Equador, el Brasil, el Perú, Costa Rica, Etiòpia, Cuba...

Recorda el seu primer viatge fora d'Europa?

Sí, va ser a l'Índia, abans de tenir els fills, a principis dels anys vuitanta. La nostra idea inicial era anar a Llatinoamèrica, però finalment vam marxar a l'Índia, on vam col·laborar en

una leproseria. Va ser una experiència molt dura. Vaig veure morir persones molt properes i vaig quedar molt impressionada.

Quin ha estat el viatge més especial?

Al Senegal. Va ser el 2002. Encara m'estava refent de la separació i necessitava fer un canvi. A un grup de cinc mestres de l'Escola Pia de Catalunya ens van oferir la possibilitat de conèixer diferents escoles del Senegal, participar en alguna sessió de treball amb professors i conèixer diferents projectes que l'Escola Pia estava duent a terme a nivell educatiu al Senegal, on el grau d'escolarització amb prou feines superava el 50% i el d'alfabetització estava al voltant del 30%.

Com va resultar l'experiència?

Vaig aprendre moltíssim de tots els nens que vaig tractar. A partir de la meva estada al Senegal hi va haver un canvi a la meua vida. El fet de conèixer la realitat de les escoles i compartir el dia a dia amb les mestres i els alumnes em va enriquir i em va ajudar a sortir de mi mateixa i a obrir nous horitzons. A partir de llavors vaig descobrir que teníem moltes coses per aprendre els uns dels altres, i la millor manera és per mitjà d'intercanvis culturals. Vaig trobar el que buscava a través de les rutes solidàries organitzades per Setem, ONG que vol sensibilitzar sobre la igualtat nord-sud i promoure les transformacions col·lectives per aconseguir un món més just. Durant tres anys consecutius vaig estar fent rutes en tres països de l'Amèrica Llatina: l'Equador, el Brasil i el Perú. Les rutes em van portar a viure experiències transformadores que em van animar a escriure el meu primer llibre, *Viatjar com a transformació personal. Una experiència a l'Amèrica Llatina*. El llibre va ser publicat el 2008 per Media Responsable. Vull destacar que l'escriptor i amic Raimon Sansó, el meu coach, em va ajudar molt a escriure el llibre. Gràcies al Raimon vaig fer realitat el meu somni.

A petits trets, què li va aportar cadascun d'aquests tres països?

A l'Equador, com a primera experiència, vaig sentir que es creaven uns vincles entre aquests dos móns separats per l'oceà. Al Brasil em vaig deixar seduir per la seva música i alegria. Del Perú em vaig emportar energia de les seves muntanyes i el record de les dones lluitadores.

Acaba de publicar *Una experiència a Etiòpia. Viatjar com a transformació personal II*, (2010, Pagès Editors). Me'n fa un resum?

El llibre està basat en el recorregut que vaig fer per Etiòpia durant un mes de l'estiu de 2009. La ruta pel sud és com un viatge a la prehistòria, on es pot conèixer l'insòlit món de les tribus. Al nord es descobreix el gran patrimoni cristià ortodox. I també es pot passejar per la quarta ciutat santa de l'islam. Finalment, veurem la col·laboració en un orfenat a Addis Abeba, on les històries de cada nen em van tocar el cor. Estic satisfeta perquè he après a

ENTREVISTA

viure d'una manera diferent a la que estic acostumada.

Com és el poble etiop?

Els etiops són acollidors i amables; admiro la seva fortalesa. Crec que si la humanitat passés una gran desgràcia, ells serien dels qui sobreviurien perquè han après a viure amb el mínim.

Què la mou a viatjar?

Per a mi viatjar és una experiència vital, una manera de redescobrir-me a mi mateixa. Cada viatge ha estat un aprenentatge de tolerància, amor i unitat. Em lliuro plenament a les experiències del moment. Una afirmació que sempre m'acompanya és: «Les coses interessants succeeixen a aquelles persones que permeten que succeeixin.» Sento que hi ha un abans i un després de cada viatge, amb tot el que he après.

Què significa transformació?

Sento que a partir d'un viatge comença una nova etapa a la meua vida i que he de fer arribar aquest missatge arreu per aconseguir una societat millor. Cada viatge que faig em fa sentir més agermanada amb la gent d'altres cultures. M'adono que vivim en un món global, en què tot està connectat i tenim més coses en comú de les que ens imaginem. En la nostra societat cada vegada hi ha més persones que se senten soles i amargades. La majoria no estan mai contentes i sempre volen tenir més, i creen necessitats que no són reals. Hauríem d'aprendre a ser més conscients i valorar més el que tenim. No ens adonem que ens hem tancat en la nostra gàbia d'or, però estem perdent la llibertat de viure i de gaudir cada moment present. M'ha colpit el que he viscut amb l'intercanvi i la convivència amb els nadius. M'han encomanat la seva força i energia tot ajudant-me a madurar i a viure amb intensitat les petites coses de cada dia. M'han ensenyat a valorar com ens necessitem tots els éssers que habitem aquest planeta i a estimar la diversitat de les seves gents. He après que és millor relaxar-me, no tenir cap expectativa i deixar-me sorprendre de forma agradable per qualsevol cosa encantadora que em trobi. Penso que si molts d'ells han aconseguit tant des de zero, jo també puc tenir el que realment vull, lluitant amb força i afrontant amb valentia les noves situacions que m'aniré trobant a la vida. Vivint en la incertesa de l'ara i aquí he gaudit del moment present. A partir d'ara he de valorar allò que tinc, donant les gràcies d'haver nascut a Catalunya i de la família que m'ha tocat viure.

Conxita Tarruell és una persona apassionada, lluitadora, inquieta, activa, optimista, amb moltes il·lusions, metòdica. El tret principal del seu caràcter és la perseverança. «Gràcies a ella he pogut superar moltes situacions a la vida. No he tingut una vida gaire fàcil però he lluitat molt, i això m'ha donat moltes satisfaccions. Penso que aquesta lluita ha valgut la pena», diu. Pel que fa al sentit de l'humor es confessa riallera i «de la gresca». «M'agrada molt

organitzar festes, ballar sevillanes i altres danses, fer un brindis en honor a tots els països que he visitat... », explica.

És una persona presumida?

Ara em cuido més que no pas abans, però tampoc no em treu hores de son. Jo valoro més la part interior de les persones.

Com vesteix normalment?

Còmoda i pràctica.

Li preocupen les arrugues, el pas del temps?

Al principi em va costar una mica acceptar-les, però ara les valoro molt. Crec que les arrugues són la mostra de l'experiència i la saviesa que ens va donant la vida.

S'ha plantejat alguna vegada passar per un retoc quirúrgic o estètic?

En principi no.

Conxita Tarruell ens mostra l'obsequi que, en forma de Diari de Sabadell, va rebre de l'esplai La Trepça en el seu cinquantè aniversari

Quin perfum porta?

Colònies del tipus Adolfo Domínguez, però m'agrada molt la varietat. Quan vaig viatjar a Cuba vaig visitar una botiga de l'any 1780 especialitzada en fragàncies, i em va encantar un perfum extret de la planta del tabac. M'agraden molt les olors exòtiques.

De les tasques de la llar, quina li agrada més i quina menys?

Quan els nens eren petits vaig estar molts anys dedicant-me a la casa en cos i ànima; però ara sóc molt pràctica. A més a més, el meu fill Francesc també m'ajuda molt en aquest aspecte.

Li agrada cuinar?

No gaire, però quan celebrem alguna cosa cuino amb molt d'amor.

Quina és la seva especialitat?

Diumenge passat, per exemple, ens vam reunir tota la família per a celebrar els aniversaris de la mare, del meu fill i del meu germà, i vaig cuinar trenta-set petxines farcides de peix (rap, gambes...) amb beixamel. Diuen que em surten boníssimes.

Quin és el seu plat preferit?

La pasta.

I allò que no menja mai?

El bacallà i el pebrot. L'arròs tampoc no m'agrada gaire.

Quines són les seves aficions?

Viatjar, escriure, llegir, passejar enmig de la natura, caminar... Formo part d'un grup de dones (de 6 a 12) que cada dimarts ens trobem a la plaça del Mestre Olivella i anem a caminar pels barris de Sabadell. Ho fem de 7 a 9 del vespre. Caminem dues hores seguides. Quan fa bon temps i el dia és

Llegim molt. També m'agraden molt els llibres de viatges i d'assaig. Sempre porto un llibre a la bossa. Amb un llibre no t'avorreixes mai.

Inventari d'intimitats: el seu paisatge ideal és la Costa Brava, «sobretot la zona de Begur», subratlla. El seu color preferit és el blau marí. La seva flor és el lliri de camp, «sobretot per la seva olor», diu. També li agraden les roses «i els geranis que tinc al meu balcó». Pel que fa a l'esport, practica natació. «Era la sòcia número 1 del Nagi. M'hi vaig apuntar quan la instal·lació encara estava en obres. Des que van tancar, però, vaig al CN Sabadell», explica. No és gens supersticiosa. «Però m'agrada molt el número 7. Em pertany numerològicament: quan jugava a bàsquet duia el 7, vaig néixer l'any 1957 i el número de col·lecció del meu últim llibre és el 57. El 7 sempre m'ha acompanyat», diu. Conxita Tarruell és mestre en Reiki.

Quin tipus de música escolta quan és a casa relaxada?

M'agrada molt la música clàssica i la música de meditació. Des de fa un any i mig també canto en un grup de Gospel, La Bella Quirze Band, de Sant Quirze del Vallès. Aquesta Setmana Santa marxarem a Alemanya a través d'un intercanvi; i a l'estiu, anirem a Chicago. Aquest és un gran repte. Vaig fer un taller de Gospel amb un director afroamericà i va resultar una experiència molt interessant. Ara ens ha convidat a conèixer Chicago, i la meua il·lusió és poder fer realitat aquest somni. Estem assajant de valent.

És una persona religiosa?

Sóc espiritual. Em sento molt cristiana ecumènica. He après molt de les cultures i de les diferents religions. Penso que hi ha una part comuna que tots tenim. Fa dotze anys que sóc membre d'un grup de pregària, meditació i cants de Taizé. Ens reunim cada dimecres a dos quarts de nou del vespre en un sala situada a l'entrada de la Puríssima. Hi carrego piles. És un espai obert a tothom.

De què té por?

Per un cantó sóc una persona molt llançada però per l'altre, en segons quines coses, quan arriba l'hora de la veritat m'envaeixen els dubtes. De vegades marxaria corrents. (Riu)

En quina mesura li interessa la política?

En principi no gaire. M'estimo Catalunya i la defensaré sempre. El meu fill Francesc és polític i m'ajuda a entendre la política.

És una persona fàcil d'emocionar?

Sí, molt.

Què l'emociona?

Qualsevol cosa. Sovint em sento com un nen petit. Cada dia descobreixo coses que m'emocionen.